

День видався саме такий, який і потрібен для подорожі!

Щасливий по самісінькі вушка, Зайчик готувався в дорогу. Найліпший дружка Ведмедик запросив його на гостину, щоб укупі відсвяткувати Різдво.

Отже, на сани було повантажено різноманітне приладдя, чималу валізу, а також, звісно, докладну мапу лісу, села й гір.

Вухань уже збирався вирушати, коли раптом...

— Йой, а головного ж і нема! — вигукнув він. Бо мало не забув про чудову скатертину, яку шив цілу осінь!

Стібок зовні, стібок зі споду, голку вгору, голку долу... Зайчик змайстрував її спеціально до Різдва, адже Ведмедик замовив йому якусь унікальну річ.

Він кинувся обнишпорювати кожен закуток своєї оселі. Пошукав у скринях і на полицях, позазірав до шухляд і книжкових шаф, проте ані сліду скатертини не побачив.

Коли враз дещо спало йому на згадку. Кілька днів тому він повісив свій подарунок під крислатим дубом у саду, щоб трохи провітрити.

А

втім, під дубом нічого бодай віддалено схожого на скатертину не було. Зайця пройняла паніка. Побачивши сусідку, що саме вийшла надвір із дитячим візочком, він запитав:

— Пані Ласко, ви часом не бачили моєї різдвяної скатертини? Ну, тієї, що провітрювалася в саду?

— Гм... Можливо... — пробурмотіла Ласка. — Минулої ночі я визирнула у вікно й помітила на землі прегарну тканину. Мені подумалося, що вона впала, тож я підбрала її. Хто ж знав, що то була твоя скатертина?..

Хух! Горопасі аж полегшало. Утім, щойно Ласка відгорнула покривало з візочка, він знічено застиг: усередині, загорнуті в скатертину, лежали малята. Їхні ніжки заплутались у тканині, а лапки горнули її до щічок.

Звісно, відбирати в немовлят таку зручну для них і затишну річ Зайчик не збирався. Тому скатертина лишилась у Ласки, а сам він сів думу думати: з чим іти до Ведмедика? З порожніми лапами на гостину не ходять... Що ж його робити?

— Ось-о, клубок лляних ниток. Сьогодні вранці пофарбувала, — мовила Ласка. — Візьми, з них можна щось зробити. Упевнена, під час подорожі тобі на думку спаде нова чудова ідея!

